

Térey János

A mi dűlőnk

FEUILLETON - LXIII. évfolyam, 19. szám, 2019. május 10.

Kismacs volt nagyapámék boldogságos birodalma, ezt kívánta vissza apám. Évtizedek múlva gyermekkorra legendás földjét pótolta a vámospércsi kerttel, hogy az meg az én ifjúságom földje legyen.

Az emlékezet miatt.

Ez az erdős-rétes táj kétségkívül szép a maga módján, Kismacs laposságánál jóval izgalmasabb, de azért mégsem rendelkezik az Őrség vagy a Káli-medence dús tenyészetével, lombos gazdagságával és finom erezetével. Aki érezte már a bőrén a hajdúsági hőséget, a pusztaszelét, a nagyalföldi fagyot, és szenvedett is mindezekből, aki látott már tégláig mart és kifosztott kúriákat, beomlott tanyákat, dőlt kútágásokat Látóképen, a Bellegelőn vagy Kondoroson, aki látta a földműves nyomorúságnak ezt a kitörölhetetlen képét, az minden bizonnyal elgondolkozik egy pillanatra, és nehezen érti meg, vajon mi hiányzott apámnak. Én tudom. Apámnak a virágzás hiányzott. A virágzás, amelyet látott valaha. A saját kézzel betakarított termény. És az idill, a napos vasárnap délutánok idillje, amikor áll a levegő, de nemsokára enyhe szellő borzolja meg az akácok lombját.